

*Sesini kimselere duyuramayan
Ayşe'ler, Kader'ler, Ömer'ler ve Mete'ler için...*

Bölümler

Miskin Bir Sabah	11
Huzursuz Bir Akşam	21
İlk Yalan	31
Küçük Teyze	39
Yeni Bir Umut	51
İlk Temas	62
Uzaydan Mesajlar	71
İlk Kavga	79
Kaçış	89
Duvardaki Yaralı	97
Sütliman Bir Hafta	108
Cennette Bir Öğle	116
Tahterevalli	124
Yorgan Altı	132
Son Darbe	141
Bahçenin Yolu	149
Öfke Küpü	157
Koridorda	165
Neredesin Sen?	175
Kahkahalar	185
Güneşli Bir Gün	193
Biter mi?	204

Burası Tellibostan Sokağı. Kente tepeden bakan, dümdüz, daracık bir sokak. İki yanına sıralanmış tek katlı derme çatma evler, içlerinde insanlar değil de, hayaletler yaşarmış gibi sessiz. Çok eskiden aşağıdaki pazarın kurulduğu yer bostanmış. Bir adı kalmış, bostandan eser yok şimdi.

Tepenin yamacı boyunca uzayıp giden sokak, birkaç bahçe dışında kupkuru. Bizim nohut oda bakla sofa evimiz şanslılardan; iyi kötü bir bahçesi var. Önde küçük, arkada büyücek bir bahçe. Bahçe dediğimse ot bürümüş, çoktan hurdalığa dönmüş. Yine de kazara bitmiş erik, ayva, nar ağaçlarıyla, tenekelere dikilmiş sardunyalar, güllerle renkleniyor ortalık bahardan bahara.

Bizim bayır kente benzemez. Sokağa kış girdi mi çıkmaz, yaz geldi mi gitmez.

Taşınanı, göçeni boldur bizim sokağın. Boşalan evler hızla köhner, yeni gelenler günlerce onarmaya uğraşır. Çatısını aktarır, pencere pervazlarını boyar, kireç badana yaparlar. Onca çabaya, daha ilk kış geç-

tiğinde çoğu yine harabeye döner. Babam, “Ev bir kez terk edilmişliğin sillesini yedi mi, kolay kolay iflah olmaz,” der. Babam duvar ustasıdır, bilir.

Bizimkiler, Tellibostan Sokağı'nın ilk sakinlerindenmiş. Babam, kendi elleriyle özene bezene yapmış tek katlı, kiremit çatılı evimizi. Elde avuçta ne varsa son kuruşuna dek eve harcamışlar.

Bütün gün ne bir araç, ne tek yabancı geçer sokaktan. Arada bir rüzgârın tepeden aşağı üfürdüğü uğultu ve koşuşturan birkaç çocuğun çığırtısı dışında cıt çıkmaz.

Bu ıssızlığından olsa gerek, bizim sokak gözüme, tepeden baktığımız betondan kente ait değil de, yamacına kondurulmuş bir yama gibi görünür. Bu hem iyi hem kötü gelir bana. Ben de bir yama değil miyim sonuçta?

Evet, tanıştırayım: Ben Mete! Kentin söküğü bu uzak sokağa ve beş numarada oturan Örucü Ailesi'ne tutturulmuş bir yamayım ben.

MİSKİN BİR SABAH

“Ah ayağım!”

“Uyuştu mu yine?”

“Hııı, fena uyuşmuş.”

Annem her fırsatta, “Eline ayağına sahip çık oğlum, ne bu sarsak sarsak hallerin,” demiyor boşuna. Sözde yanı başına kıvrılırken, ablamı uyandırmamaya dikkat etmişim. Nerdee?

Ayşe Ablam sabahları, pencere önündeki sedire kurulur, televizyonun karşısında el işine dalar. Bazen de içi geçer, annemin deyişiyile “sabah şekerlemesi” yapar. Böyle zamanlarda, “Uyandırma sakın, dinlen sin kız,” der annem bana.

Ayaklarımı uzatıp tatlı tatlı gerinirken, beynimde tanıdık sesler dolanıveriyor.

‘Ne yazmış be! Sendeki de ne şansmış! Ne olacağını oğlum sen?’

Ses, son zamanlarda hep kafamın içinde. Onu benden başka kimse duymuyor. Önceleri telaşa kapılıp, dediklerine yüksek sesle cevap yapıştırmama kalıyordu. Sonra sonra, dilimin ucuna gelse bile, kendi sesimi yutmakta ustalaştım. İzin vermemeye çalışsam da, en olmadık anda beynimi ele geçiriveren bu istemsiz sestem nefret ediyorum. İçimi kederle dolduruyor. Densizliğine, alaycılığına, beni hakir görmelerine dayanamıyorum. Onu duyduğumda, mide-me on dilim yağlı börek birden oturuyor sanki. Bir ağırlık bastırıyor omuzlarımdan, hareket edemez hale geliyorum. Ablam gibi, öyle kalakalıyorum.

Aslında sabahın bu saatlerini, ablamla böyle miskinlik yapmayı seviyorum. Babam kahveye çıkınca onu kahvaltı sofrasından kaldırıp camın önündeki sedire, minderlerle yükseltilmiş yerine oturtuyorum. Ablam bütün gün hareketsiz oturduğu için, bahçeyi ve sokağı görebilsin diye annem ona “taht” dediği bu köşeyi hazırlamış. “Ayşe’nin tahtı” kendimi bildim bileli aynı yerde kurulu.

Ablam, şekerlemesine bıraktığı yerden devam ediyor. Bu sefer çok dikkatliyim, sessizce doğrulup oturuyorum. Yere, çıplak ayaklarıma bakarken, bir süre onun aralık kalan ağzından düzenli soluk alıp verişlerini dinliyorum. Elinden düşürdüğü tığı alıp, erişebileceği kadar uzağına koyuyorum. Ne olur ne

olmaz. Tığ bir yerine batar da, battığını bile anlamaz. “METEEE YETİŞ! Bir el ver!”

Soluğu yüklükte, annemin yanında alıyorum. Tepesinden aşağı geçen denkleleri savuruyor, onu çekip çıkarıyorum yüklükten. Beline saplanan ağrıdan yüzü kirece dönüyor.

“Canına mı susadın, anacığım! Anlaşmadık mı biz seninle? Hani bu yaz evdeki her iş benden sorulacaktı?” Hızımı alamıyor, söylene söylene başının etini yiyorum. “Ne oldu şimdi? Belini hepten kırmaya mı niyetlendin? Ah be güzel annem, bir de bana allasen!”

Doktor bu sefer gözünü fena korkutup sıkı sıkı tembihlediği için, annem ağır kaldırmamaya dikkat ediyor sözde. Soluğunu düzenleyince usulca dikeliyor.

“Yok oğlum, yok. İşim denklelerle değildi ki,” diyerek uğunuyor. “Örtüleri çekecektim altlarından. Ne oldu anlamadım, hepsi sözleşmiş gibi yallah başıma geçiverdi.”

Telaşım boşuna değil. Bizim eriğin çiçeklendiği günlerdi. Annem çalıştığı evden yürüyemez halde dönmüş, iki gün belini doğrultamamış, acıyla kıvrılarak yatmıştı. Onu hiç öyle görmemiştik. Üçüncü gün, babamın yardımıyla önce sağlık ocağına, oradan da hastaneye gitti. Günlerce MR sırası bekledi, ne ağ-